

[Tinning]

land. Og når man gennemfører en decentralisering, lægger det ud til amterne, så støder man ind i, at man mangler ekspertisen, og man mangler også mulighederne for at opbygge noget, man kunne kalde socialt meningsfulde fællesskaber for de klienter, det drejer sig om. Det, der så kommer ud af det, er en dequalificering, en forringelse, af de behandlingstilbud, man har at give.

Inden for åndssvageforsorgen ser problemerne lidt anderledes ud, men det drejer sig i høj grad om, at institutionerne stadig væk er for store, og at personalet er for dårligt uddannet i vid udstrækning. Det er meget godt at lægge en række af disse problemer over i de kommunale socialforvaltningers daglige funktion, men hvis de ikke samtidig bliver styrket gennem uddannelse og øgede ressourcer, sker der igen dér en flytning, som forringere vilkårene.

Formålet med socialindkomsten var – skrev man – en mere retfærdig fordeling af de sociale ydelser. Vi sagde allerede, da man indførte socialindkomsten, at det var plat hamrende umuligt og aldeles uladssiggørligt at lave sådan noget, hvis man ikke samtidig ville kigge på skattelovgivningen. Og det ville man ikke.

Et andet formål var et gøre reglerne mere forståelige, og det er der vel ingen grund til at sige så meget om. Jeg tror ikke, der er mange, der kender nogen, som mener, at specielt dette område er blevet mere forståeligt, og debatten herinde viser da også, at tingene ikke er mere gennemskuelige nu end førhen.

Derudover har vi fået den seneste redegørelse fra det faste socialindkomstvalg, der meget klart fortæller os, at man faktisk endnu ikke rigtig ved, hvem det er, der modtager de forskellige ydelser. Man ved heller ikke, hvad hver enkelt får. Der er nogle problemer omkring de såkaldte samspilsvirkninger, altså det med, at når man får lidt mere i lønningsposen, risikerer man at tabe nogenlunde det samme – og i enkelte tilfælde noget mere – i sociale ydelser.

Jeg synes, det er godt, hvis vi nu har fået en socialminister, der, som allerede lovet, vil følge med i debatten og eventuelt justere osv. Man kunne ønske, at vores nuværende socialminister ville udmønte denne følgen med i et skridt over for socialindkomstens anden fase, for det forekommer mig at være den del af socialindkomsten, som mest tydeligt drejer

sig om at forringe de sociale ydelser i dag på grund af en indtægt, som folk får om nogle år.

Inge Krogh (KrF):

Selv om jeg har ønsket socialministeren velkommen, vil jeg gøre det endnu en gang. Og så har jeg siddet og regnet ud, at i de 8 år, jeg har været herinde, har der været 6 socialministre. Det kan måske være et tegn på, at det er et lidt vanskeligt område.

Da bistandsloven trådte i kraft, blev der brudt med en del principper, og det har siden præget det sociale område. Bl. a. blev der ved ikrafttrædelsen lagt megen vægt på, at alle borgere skulle stilles ens. De gik ind ad den samme dør og fik en tilfældig sagsbehandler, der ikke var uddannet inden for noget specielt område. Det er klart, at det skabte kaos i begyndelsen, men jeg tror, at man mange steder simpelt hen har ordnet det sådan, at man har skabt sagsbehandlere, der er eksperter på bestemte områder.

Men jeg tror, der mangler noget. Bl. a. tror jeg, der mangler en speciel hjælp til enkeltpersoner eller familier, der er ramt af alkoholproblemet. Hjælpen udbetales til alle uden hensyn til, hvorfor man er kommet i nød, og det er vel også rigtigt, men jeg tror dog, det var rimeligt i tilfælde af alkoholmisbrug at følge sagen op med et tilbud om behandling, måske af den enkelte, måske af hele familien. Det ville sikkert spare betydeligt på de sociale udgifter, hvis man i kommuner eller amtskommuner havde alkoholkonsulenter, der dels kunne oplyse om alkohol, dels kunne henvise til behandling for alkoholproblemer. I de fleste kommuner mangler der også alkoholfri miljøer til de unge og i øvrigt også til andre personer; selv i sportshaller er der udskænkning af alkohol. Det er altså meget vanskeligt for unge at være et sted, hvor der ikke udskænkes alkohol.

Særforsorgen er blevet omtalt af flere, og den blev som bekendt udlagt fra staten til amterne i 1980. Jeg synes, det er et udmærket princip, at beslutninger om forsorg tages så nær borgeren som muligt. Hvordan det er gået i amterne, er noget forskelligt, og jeg tænker her på de åndssvage, specielt de multihandicappede, der har brug for boinstitutioner. Her har man i amterne efter min mening i alt for høj grad forkastet den lægelige eks-